

K.T.

of

Het pretpark
van de illusie

K.T.
of
Het pretpark
van de illusie

Katy Leah

Colofon

Tekst: Katy Leah (1990)

Foto: F. Gepard (1970)

Omslag: CC 2025

ISBN 9789465315638

Eerste druk, oktober 2025

© CC 2025

Luisteren naar de muziek bij het verhaal?

Zoek naar de playlist **Het Pretpark** op Spotify!

*Niets uit deze uitgave mag gepubliceerd worden zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur*

Voorwoord

Zoals oorzaak en gevolg achteraf vaak even samenhangend als vooraf onoverzichtelijk zijn, zo begon alles ook nu op het eerste gezicht zonder logica, zonder reden, en waren de gevolgen niet te overzien. En toch had het niet anders kunnen gebeuren en was alles van tevoren bepaald. Het niet-weten was noodzakelijk om door te gaan, niets over te slaan en uiteindelijk het geregistreerde zonder spelfouten te formuleren. De beweging is eeuwig: een in zichzelf besloten weg zonder begin en zonder eind. Daarom leek het een onmogelijke opgave er iets mee te doen.

Maar zie: de beweging is eenmaal rond geweest. Dit herkenningspunt doet dienst als surrogaat-eind, gevolgd - natuurlijk! - door een surrogaat-begin. En K.T.? Er valt niets meer te achterhalen, alles valt samen in dit ene punt. Dag en nacht, slot en opening, oud en nieuw. Het eind van het één is het begin van het ander. Hier ontmoet K.T. zichzelf.

Voor haar staat Jack met de theepot in zijn hand. "Kay tea?" vraagt hij. Even begrijpt ze de grap niet. Dan schiet ze in de lach en geeft hem haar lege kopje.

Hoofdstuk 1 – Valse start

“Ik hoop dat je hier gelukkig wordt”, zei mijn vader. “Na drie keer verhuizen mag dat wel een keer.” En dan, tegen Natasja: “Geef die doos maar hier, die is veel te zwaar voor jou.”

Dat Natasja ook was komen helpen was op zijn minst opmerkelijk, want ze vond Kees altijd maar een loser, ze keek op hem neer: ‘Wat een maf-Kees’. Okee, maar wel de mijne!

“Ik kan die toch dragen?” protesteerde ze, toen mijn vader de doos van haar wilde overnemen. Ze is maar twee jaar jonger dan ik, maar ze weegt hooguit de helft. In ieder geval heeft ze hooguit de helft aan spierkracht.

De auto was al bijna leeg. Mijn hart maakte een klein sprongetje. Niet speciaal omdat ik nu officieel met Kees zou samenwonen, maar omdat heel mijn hebben en houden daar bijna op straat viel, zo uit Natasja’s handen. “Ga nou maar naar binnen, ik pak zelf die laatste doos wel”, zei ik. In die doos zaten mijn dagboeken, als camouflage lagen er een paar strings en kanten jarretelles bovenop. Dat schrikt wel af, dacht ik. Daar gaat nooit iemand in lopen graaien. In ieder geval mijn vader niet. En ja, ‘natuurlijk word ik hier gelukkig’, zei ik tegen hem.

Ieder nieuw huis een nieuw leven, ieder verlaten huis een verlaten leven, iedere verhuizing een vlucht. Van mijn ouders naar Bennie, van Bennie naar dat vreemde pleeggezin, en toen, eindelijk, naar mijn eerste eigen kamer. Die eigenlijk veel te duur was. Van die kamer dus toch weer snel verder: naar mijn nieuwe liefde Kees. Oude spullen bleven achter, nieuwe kwamen ervoor in de plaats. Oude vrienden bleven achter, nieuwe stonden al te wachten.

Ik vluchtte van mijn ouders weg toen ik 17 was. Kreeg het te benauwd thuis. Had meer ruimte nodig.

Veel meer ruimte. Bovendien vertrouwden ze me niet meer. En terecht, want ik had een koffer vol smoesjes bij alles wat ik deed. Ik was echt bang voor mijn ouders. Bang voor hun invloed, bang voor hun straffen, maar ook voor het Grote Schuld-gevoel dat ik kreeg als ik ze ongehoorzaam was geweest. De tranen van mijn moeder, toen ik ongeoorloofd een tweede gaatje in mijn rechteroor had geboord, maakten me banger dan het prikken zelf. Meestal vertelde ik maar de halve waarheid, omdat ik de reactie vreesde die de hele waarheid teweeg zou kunnen brengen. Uiteindelijk kwamen ze er toch vaak wel achter en brak alsnog de hel los. En dan omdat ik ze bedonderde. Dat laatste jaar thuis maakte mijn angst langzaamaan plaats voor woede. Er brak een tijd aan waarin ik helemaal niets meer vertelde, zelfs geen halve waarheden. Na schooltijd sloot ik mezelf op, op mijn kamer. Daar dacht ik na over mijn leven en omdat niemand me tegensprak, kwam ik tot de conclusie dat mijn ouders mij haatten, mij niets gunden en alleen maar gaven om hun eigen saaije, van regelmaat doordrenkte leventje. En ik was hen tot last. Op een dag tijdens het avondeten vertelde ik dat ik zou gaan koffiedrinken bij een vriend. Die vriend was iemand die ik een keer in de kroeg had gesproken en die me zomaar had uitgenodigd eens langs te komen. Mij! Bij hem thuis! Maar dat vertelde ik er allemaal niet bij. Mijn ouders vonden het evengoed een dubieuze zaak, want ik was die dag thuis gebleven van school omdat ik zo'n last van hoofdpijn had. Niet naar school, wel uitgaan zeiden ze, was dat niet op z'n minst een beetje tegenstrijdig? Hoewel ze zich bewust voorzichtig uitdrukten, konden ze de onvermijdelijke volle laag van me krijgen. "Als ik vandaag wel naar school gegaan was, dan had ik nu nog steeds hoofdpijn gehad", snauwde ik. "Dan had ik dus die afspraak moeten afzeggen. En verder", zei ik triomfantelijk,

“ben ik heel benieuwd of jullie ook zo moeilijk zouden doen als het andersom was geweest. Als ik thuis bleef van een afspraak en ‘s avonds alsnog naar school ging.”

“Wie doet er hier nu eigenlijk moeilijk”, protesteerde mijn vader nog. Maar mijn moeder schudde haar hoofd en liet me gaan. Zowaar!

De jongen die me had uitgenodigd was aardig, had een goed betaalde baan en een eigen huis en kleedde zich nog netjes ook. Op mijn ouders scheen dit echter geen indruk te maken. Ik vroeg me af of ik eigenlijk ooit vrienden (of wat dat aangaat: vriendinnen) had gehad die mijn ouders goed genoeg voor mij hadden gevonden. Het voelde als een persoonlijke aanslag op mijn mensenkennis. “Daar heb je haar weer met haar vreemde smaak.” En in mijn gepeins vertelde ik aan Bennie zomaar over die problemen thuis. We dronken koffie, hij luisterde. We dronken rode wijn, hij luisterde. We rookten sigaretten, hij luisterde. Het was laat toen ik thuis kwam, waar mijn moeder me bovenaan de trap opwachtte. Razend was ze. Wat ik wel niet dacht. Koffie drinken, hè? Ik leek wel een slet. Ik moest me schamen. Ze waren doodongerust geweest. “Ik merk niet echt dat je blij bent dat ik er weer ben”, zei ik strak. Maar mijn moeder was juist blij dat ze boos op me kon zijn, zei ze. Dat ze me niet hoefde te gaan zoeken. Dat er geen ongeluk was gebeurd. Ik haalde mijn schouders op. Belachelijk. Ik? Een slet? En waarom dan wel? Omdat ik bij een jongen thuis was geweest?

Ik pakte mijn tas en vertrok nog dezelfde nacht. In tranen rende ik naar de telefooncel op de hoek en belde de enige ziel op aarde die ik durfde lastig te vallen: mijn nieuwste en enige kennis, Bennie. Hij verzekerde me dat ik er goed aan had gedaan naar hem toe te komen en niet te gaan zwerven, in mijn wanhoop. Hij liet me uithuilen, belde mijn ouders op om te zeggen dat hun dochter in orde was en stopte me toen in, in het grote logeerbed. Daar lag ik in mijn geliefde lange katoenen nachtjapon met roesjes.

Ik deed geen oog dicht, maar in ieder geval had ik mijn eigen weg gezocht. Uitgeput viel ik uiteindelijk in slaap.

Nog de volgende ochtend belde Bennie wat rond met hulpverleners uit zijn kennissenkring om informatie te winnen. Ik vreesde dat mijn ouders in paniek de politie zouden bellen om me op te sporen en weer thuis te brengen, zoals ze al eerder gedaan hadden. Omdat ik minderjarig was had ik toen wel moeten meegaan. “Zo niet vrijwillig”, had de agent triomfantelijk gezegd, terwijl hij vrolijk met zijn handboeien wapperde, “dan zullen we je moeten dwingen.” Lekker dan.

“Ik denk dat ik weinig keus heb”, had ik gemokt. Vervolgens was ik gelaten in de burgerauto gestapt. “Het is voor je ouders zo vervelend als we met een dienstauto voor hun deur gaan staan”, vertrouwde de agente me toe. ‘Aan wiens kant staan deze mensen?’ vroeg ik me af.

Onderweg hadden ze geprobeerd me uit te horen over de broers bij wie ik had ondergedoken. Hoe ik die kende en of één van hen soms mijn vriendje was? Ik vertelde nota bene braaf dat het de broers van het vriendje van mijn vriendin waren en dat ik hen nauwelijks kende. En van hun kennissen wist ik al helemaal niks. Achteraf voelde ik me zwaar belazerd. Toen hoorde ik dat ze één van die gasten van iets ergs verdachten. Geen wonder dat er een rechercheur werd opgetrommeld, speciaal om mij te verhoren. En geen wonder dat ze onderweg in de auto toch nog probeerden wat informatie los te peuteren. Maar daar had ik allemaal geen boodschap aan, ik baalde alleen maar van mijn machteloosheid, wie dachten ze wel dat ze waren? Waarom mocht ik niet zelf weten waar ik wilde zijn?

Eenmaal thuisgekomen hadden die beide wetsdienaars graag in een half uurtje tijd de slechte verhouding tussen mij en mijn ouders willen verbeteren. We moesten ons in hun bijzijn verzoenen en allerlei toezeggingen doen. En als er ooit weer iets was (hierbij richtte de agente zich tot mij)

dan kon ik maar beter naar haar toe komen in plaats van weg te lopen. Anders kwam ik toch maar weer op de telex te staan als zijnde een vermiste minderjarige. Ik knikte gedwee en pakte het briefje met naam en telefoonnummer van de agente aan. Als mijn ouders werkelijk bereid waren mij tegemoet te komen, zoals ze net beweerd hadden, dan wilde ik best meewerken. Maar als dat gemene wijf dacht dat ik voor hulp bij haar zou aankloppen... Alsof ik niet doorhad dat ze meer om de openbare orde en de waardering van mijn ouders gaven dan om mijn welzijn. Nee. Een volgende keer zou ik mijn vluchtpoging beslist beter organiseren.

Nog geen zes weken later zorgde ik dus dat ik niet vermist werd en, wat misschien nog belangrijker was, dat ik op een fatsoenlijk adres verbleef waar niemand zich zorgen om mij behoefde te maken. Geen strafblad, die Bennie, maar een keurige jongen met een vaste baan. En als ik nu maar eenmaal in contact stond met een hulpverlener, had Bennie uitgevogeld, dan kon de politie mij ook niet meer tegen mijn zin naar huis brengen. En zo maakte ik kennis met Arnoud, die mij voortaan zou begeleiden en me verder zou helpen met het zoeken naar een tijdelijke opvangplaats.

~~~

NATUURLIJK WAS ZE ONMIDDELLIJK verliefd op Arnoud. Hij was een paar jaar ouder dan K.T., had een onweerstaanbare arrogantie over zich en: hij had een vriendin. Een jaloerse vriendin. Maar K.T. had in die tijd de hele wereld binnen handbereik en dus sliep ze met hem. Zijn stage-periode in haar woonplaats duurde maar kort en ze rouwde geen moment om zijn vertrek. Dat intrigeerde hem aan haar; ze vertelde hem doodleuk alles wat ze dacht, dus ook dat. En verder was zij het bewijs van zijn

zwakte. Een verhouding met een pupil kon hem zijn carrière kosten en alles wat ze samen deden moest in het grootste geheim gebeuren. Dat was voor K.T. niet nieuw. Maar dat een ander dat risico voor haar nam, dat was wel nieuw en het maakte dat ze zich belangrijk voelde.

Arnoud bekende dat hij had geprobeerd haar aan iemand anders te koppelen, om haar buiten zijn bereik te houden. Dat had hij niet slim aangepakt. Ten eerste was de betreffende jongeman te jong voor K.T. en ten tweede viel die schat op jongens. Het pleitte voor Arnoud, dacht ze; hij had niet erg zijn best gedaan. Maar er waren meer aanwijzingen dat hij een andere interesse in K.T. had dan puur maatschappelijk en dus beroepsmatig. Hij informeerde bijvoorbeeld uitvoerig naar haar liefdesleven, maar nauwelijks naar haar jeugd thuis. En zij maar vertellen. Dat ze een soort van relatie had met Bennie, die haar zo zorgzaam had opgevangen. Dat ze dacht dat haar jeugdvriendje, haar eerste soort van verkering, met wie ze nooit geslapen had, ineens weer interesse in haar had. En dat ze dacht dat het voortaan wel goed zou gaan met haar. Pas toen hij K.T. uitnodigde om bij hem thuis de gesprekken voort te zetten, onder het voorwendsel van neutraal gebied (noem dat maar neutraal), begon haar iets te dagen. Het kwaad was daarna dan ook gauw geschied.

Wat haar altijd verbaasde, was het feit dat haar ouders iedere keer met de meest recente informatie over haar gehele kennissenkring bekend waren, of dat nu feiten waren of roddels. Zo wisten ze van Arnoud te vertellen dat hij ooit een heel jong meisje in een kraakpand had ondergebracht. En Bennie was volgens hen helemaal geen goed verdienende nette jongeman, maar een drugsgebruiker. Wat de laatste betreft, ze hadden een beetje gelijk: hij rookte in het weekend altijd wel een jointje. Of twee. Maar dat maakt een mens toch geen junk of zo? Wat Arnoud betreft vertelde ze maar niet dat ze zelf ook met het idee had gespeeld in een kraakpand onder te

duiken. Maar of ze zoveel blijer waren met haar uiteindelijke besluit een poosje in een pleeggezin te verblijven...

~~~

Voorlopig wilde ik mijn ouders niet zien. Eerst moest alles maar eens een beetje bezinken. Ik was ervan overtuigd dat de situatie op den duur wel weer zou verbeteren, zolang ik tenminste maar niet met ze in één huis hoefde te leven. Zolang ik nog op school zou zitten, zou ik in een pleeggezin gaan wonen. Dat was best uit te houden, want ik hoefde nog maar een paar maanden. Maar al gauw bleek dat ik in een merkwaardig gezin terecht was gekomen. De vader dronk veel te veel, de moeder worstelde met jeugdtrauma's. En ieder kind dat voor hulp aanklopte werd aan een strenge selectie onderworpen. Was het geen leuk kind, dan werd het met smoesjes of pesterijen weggewerkt. Het was me een groot raadsel hoe ze erin slaagden dit voor de buitenwereld verborgen te houden. Het moest een ernstig misverstand zijn dat dit gezin zo hoog stond aangeschreven bij de verschillende instanties. En in dit merkwaardige gezin had ik gedacht mezelf te kunnen ontplooien? Deze mensen had ik, hoe hypocriet, verkozen boven mijn eigen ouders, wiens enige fout was geweest dat ze me hadden willen beschermen. Zeker, ik leerde veel van wat ik daar zag. Ik leerde dat zwijgen en verdraagzaam zijn de beste manier was om met rust gelaten te worden. Ik leerde dat het veiliger was de mensen op afstand te houden. Maar later zou ik mezelf beschouwen als de enige die heelhuids bij het pleeggezin vandaan was gekomen. Heelhuids, maar niet zonder kleerscheuren.

Vooralsnog genoot ik een ongekende vrijheid en anonimiteit. Ik kon gaan en staan waar ik wilde en ik wilde nogal wat. In de weekends ging ik pas uit als de rest van het gezin zich klaarmaakte om naar bed te gaan. En soms

kwam ik pas tegen de ochtend weer thuis. Omdat niemand me ooit vroeg waar ik geweest was en wat ik gedaan had, begon ik zelfs geheel vrijwillig te vertellen en niemand keurde af wat ik zoal uitspookte. Men leek erop te vertrouwen dat ik wist wat ik deed. Dat wil zeggen, tot ik op een dag een misstap zette.

Sinds enkele weken werd ik geplaagd, of geveleid, het is maar hoe je het bekijkt, door Ruben, een onopvallende jongeman die zijn uiterste best deed om me in te palmen. Hij bracht me thuis, nam me mee uit eten en gaf me romantische boeken cadeau. Hij was zo ijverig in zijn pogingen om me te versieren dat ik ook werkelijk onder de indruk raakte. Op een avond toen we samen uit de kroeg kwamen en op de fiets staptten, vroeg hij: "Breng je voor de verandering vandaag mij eens naar huis?"

Ik glimlachte stom, omdat ik zijn achterliggende bedoeling maar al te goed begreep. En echt, ik was niet van plan geweest om de hele nacht te blijven. Maar dat deed ik dus wel en ik had er bepaald geen spijt van. Alleen durfde ik daarna mijn pleegouders niet onder ogen te komen. En dat was dom, want ik verklaarde mezelf op die manier schuldig en gaf eigenlijk zelf al toe dat ik straf verdiend had. Zo verloor ik in één klap het vertrouwen van het pleeggezin en het respect van Ruben, die namens mij opbelde om te zeggen waar ik was. En daardoor de volle laag kreeg, die eigenlijk natuurlijk voor mij bestemd was. Sinds die dag was een touwtrekkerij begonnen die me ongelukkig en onzeker maakte en zoveel energie vergde dat het me met huid en haar opslokte.

Ik kreeg om te beginnen enkele weken huisarrest. Een meer vernederende straf hadden ze niet kunnen verzinnen. Verder mocht ik Ruben alleen nog in het weekend en in de schoolvakanties ontmoeten en dan nog alleen overdag. En wilde ik uit, dan had ik om twaalf uur thuis te zijn. Dit was echt te veel van het goede. Ik dacht er niet over om te protesteren, maar ik spijbelde in plaats daarvan van

school, zodat ik Ruben toch ongemerkt kon ontmoeten. Hij speelde bij dit alles wel een dubieuze rol. Enerzijds moedigde hij me aan om mijn pleegouders ongehoorzaam te zijn, anderzijds wilde hij niet op zijn geweten hebben dat ik vanwege hem van school weg bleef. Hij drong erop aan dat ik bij de pleegouders weg zou gaan, tegelijkertijd wenste hij zijn privacy te waarborgen en wilde hij me om die reden niet in huis hebben. Hij beloofde me mee te nemen op vakantie als ik netjes mijn diploma zou halen en stelde anderzijds voor dat ik thuis gewoon zou vertellen dat ik hun nieuwe regels niet kon accepteren. Maar alles wat er gebeurde was dat ik me hoe langer hoe meer afzonderde en me in alle drie mijn werelden niet meer thuis voelde. Er kwam van mijn examens dan ook niet veel terecht. Vreemd genoeg leek iedereen het erover eens te zijn dat ik juist daar, op school, aan mijn toekomst moest denken. Maar juist daar, op school, kon ik me niet concentreren. Het was alsof ze mijn aandacht probeerden af te leiden van het echte leven, van het werkelijk belangrijke. Er werd maar gepraat en gepraat en gepraat en er werd niets gezegd. Niet door de leraren, niet door mijn vriendje, niet door het pleeggezin. Hoe meer er tegen me gepraat werd, hoe zwijgzamer ik werd. Zwijgend vluchtte ik tenslotte van alles weg. Niet blindelings, maar wel haastig vluchtte ik weg uit het gezin, weg van school, weg van de verstikking. Het kon geen toeval zijn dat het dubieuze vriendje uitgerekend nu een punt achter de relatie zette. Hier was de kosmos aan het werk. Alles wees erop dat dit had moeten zijn, dat er geen compromissen mogelijk waren. De drie werelden waarin ik geleefd had, behoorden voorgoed tot het verleden. Ik ging zonder diploma van school, verliet het pleeggezin met de mededeling dat ik op de avondschool mijn ontbrekende certificaten zou proberen te behalen en bedronk me in de kroeg nadat Ruben, die in mijn ogen een hoofdrol had gespeeld in dit hele drama, me de deur had gewezen.

Hoewel ik er niet om gevraagd had, was met zijn beslissing in feite het laatste touw om mijn nek verwijderd. Het zonk met een noodgang naar de diepte, de molensteen achterna die ook mij bijna had meegesleurd. Ik voelde me licht als een veertje nu ik mijn ballast kwijt was. Ik twijfelde er niet aan dat de wind me in de juiste richting zou blazen en: ik zou me niet verzetten. Deze keer.

Veel te snel naar ieders zin vond ik een kamer in het centrum van de stad.

Het was een dure kamer die ik amper kon betalen van mijn piepkleine uitkering.

Een uitkering die ik al ontving sinds ik in het pleeggezin gekomen was, maar die pas nu ook daadwerkelijk op mijn eigen bankrekening werd gestort. Voorheen ging dat geld naar nieuwe plavuizen en een grotere auto en niet, zoals afgesproken, naar kleedgeld en zakgeld. Maar omdat ik ook met het hele gezin op vakantie ging en mijn verjaardag royaal gevierd werd, mocht ik niet klagen. Zeiden ze.

Nu echter had ik eindelijk een eigen inkomen, hoe bescheiden ook en ik zou bewijzen dat er van te leven viel, ondanks de hoge huur. Ik schopte het zelfs zover dat mijn ouders weer bij me op bezoek kwamen en ik was bereid het merendeel van de schuld op me te nemen van alles wat er gebeurd was. Niet zozeer omdat ik me werkelijk schuldig achtte, maar om de vrede en daarmee de rust in mijn hoofd te bevorderen.

En juist in die vredige periode dook Kees op.

Hij deelde zijn flat met een vriend, ik woonde in een meisjeshuis waar mannen en huisdieren verboden waren. De vriend van Kees vertrok naar een stad-met-meer-mogelijkheden, mijn huurbaas had gehoord dat ik de regels had overtreden. "Kom bij mij wonen", was alles wat ik nodig had van Kees. "Kom bij mij wonen", was precies wat ik kreeg. Gewoon een samenloop van omstandigheden.

Ik was echt van Kees gecharmeerd. Zelden had ik zo'n buitengewoon enthousiast en opgewekt persoon gekend. Het pleziede me vooral ook dat Ruben mijn mening niet deelde. Op een ochtend, toen ik nog op kamers woonde, had hij voor mijn deur gestaan en ernstig meegedeeld dat hij zijn nieuwe vriendin niet meer ontmoette, omdat hij mij niet kon vergeten en weer voor me wilde zorgen. Volgens hem was Kees daartoe niet in staat. Toen wist ik zeker dat hij me niet waard was. Alsof ik niet voor mezelf kon zorgen. Ha! Wat kende hij mij toch slecht. Ik stuurde hem weg. Dag Ruben. Tot nooit.

Kees, die al die tijd in de kamer ernaast in mijn bed had gelegen, had ieder woord kunnen volgen. Net goed. Een paar maanden later woonde hij samen met zijn nieuwe vriendin, binnen een jaar trouwde hij met haar, ze kregen een kind en zijn voor zover ik weet nog steeds heel gelukkig samen en waar zijn privacy in dit hele verhaal is gebleven is me nog steeds een raadsel. Hoewel ik er geen enkel voordeel van had, zag ik graag hoe iemand zijn principes verloochende voor het oog van de wereld. Vooral als ik het lijdend voorwerp van die principes was geweest. Dus speciaal in dit geval deed het me deugd om Ruben's doen en laten met veel rancune te volgen.

Voorlopig ging ik me te buiten aan ongegeneerd roddelen met Kees, aan wie in de kroeg waar hij werkte de nodige informatie ter ore kwam en die niet schuwde tot in de kleinste details aan mij, 'zijn vrouw', dat alles te onthullen. Dat gebeurde meestal in bed, waar we trouwens het overgrote deel van de dag doorbrachten. 's Avonds vertrok ik met de trein naar avondschoon en Kees ging naar zijn werk. Laat in de nacht of vroeg in de ochtend gingen we samen weer naar huis en stopten onderweg soms in een ouderwets hofje, waar we op een bankje praatten over het

leven en minder gecompliceerde dingen, zoals waarom we toch niet thuis zo lekker in de tuin konden zitten babbelen, om vervolgens op één van die nachten te besluiten het potsierlijke bankje maar gewoon mee te nemen. Ja, het leven met Kees was prettig luchtig. Hij begreep tenminste iets van mij. Hij lachte me niet uit als ik mijn broodje kroket met mes en vork at. En hij snapte dat ik liever in de kroeg wilde gaan werken dan te blijven studeren. Hij loodste me naar binnen in wat ik beschouwde als het echte leven: daar waar interessante mensen elkaar ontmoeten en de laatste nieuwtjes uitwisselen.

~~~

WAAR K.T. ZICH OP DAT MOMENT nog niet van bewust was, was dat ze langzaam maar zeker het Pretpark van de Illusie naderde. Het Feestelijke Leven waarop ze zich verheugde was niets meer of minder dan een obsessie, een fictieve vrijheid. Een eiland van geforceerde achteloosheid dat geen toekomst en geen verleden kende, alleen avontuur. En keer op keer zou ze kennis maken met de talloze attracties; ze kreeg waar voor haar geld.

In het Pretpark van de Illusie is niets wat het lijkt. Vroeger bestaat niet: het is nu of nooit. Weglopen kan niet: je bent hier of nergens. Het Pretpark bevindt zich op een dichtbevolkt eiland. De enige manier om er te komen is ernaartoe zwemmen, door de oceaan die Jeugd heet. De enige manier om er weg te komen is uit de achtbaan vallen en in het ravijn storten dat Maatschappij heet. Het Pretpark van de Illusie onderscheidt zich van gewone pretparken doordat hier de attracties niet, zoals gebruikelijk, duidelijk herkenbaar en van elkaar gescheiden zijn. In het Pretpark van de Illusie is alles mogelijk, niets ondenkbaar. Zo kan het bijvoorbeeld gebeuren dat de achtbaan dwars door het spookhuis loopt. En overal langs de weg bieden koopmannen hun waren aan. De een verkoopt energie, de

ander passie. Het zijn oplichters, maar ze lijken zo onschuldig dat niemand ze openlijk durft te wantrouwen. Er zijn geen rechters, geen regels, geen routes. Iedere bezoeker dient er zelf zijn weg te vinden. Iedere bezoeker is er de acteur, maar ook de toeschouwer. Koop een kaartje en niets zal ooit nog hetzelfde zijn.

DE ACHTBAAN. Wie kent hem niet? Omhoog, omlaag. Soms heel langzaam, dan weer met een rotvaart zoekt het wagentje zijn weg. Het maakt je duizelig en geeft je het gevoel dat je leeft, maar je eindigt steeds weer bij het begin. Dan stap je uit en neemt een ander je plaats in. Of misschien heb je er nog niet genoeg van en rijd je een tweede rondje. Je kan ook met iemand anders meerijden, wiens wagentje er avontuurlijker uitziet. Mogelijkheden te over, de keus is aan jou.

HET SPOOKHUIS. Hier sta je oog in oog met angstaanjagende verschijningen. Je zou zweren dat ze echt zijn. Welke schakel je uit? Welke kunnen je verder helpen? Als het er niet zo donker was, zou je misschien vriend van vijand kunnen onderscheiden.

In het huis met de LACHSPIEGELS worden je kaak- en buikspieren geoefend. Je ziet jezelf van gedaante veranderen tot je je gaat afvragen hoe je er nu eigenlijk echt uitziet.

Als je in de DOOLHOF belandt, mag je hopen dat je een bekwame gids bij je hebt. Want verdwaal je hier in je eentje, dan ben je zeker van een hongerdood. Raak je samen de weg kwijt, dan kun je altijd nog uitvechten wie wie zal opeten, om te overleven.

DE BOTSAUTO'S. Spreekt haast voor zich. De meest spectaculaire attractie. Van alle kanten word je belaagd

door sadistische chauffeurs. Kun je sturen en gasgeven, dan red je het hier wel. Remmen? Niet mogelijk. Uitstappen? Haha. Houd je hoofd koel en bid dat je het einde van de rit haalt.

En tenslotte de SPROOKJESTUIN. Hier worden dromen werkelijkheid. Er zijn prinsen, koningen, heksen, luchtkastelen, noem maar op. Kies een kostuum en speel mee. Je hebt niets te verliezen, want je bent onsterfelijk. Zolang je je aan het script houdt natuurlijk.

~~~

Ik kocht twee kaartjes. Het ene was voor mijn ouders, het andere voor Natasja. "Ben erg bruin," schreef ik op die laatste, "niet zo moeilijk bij een graad of dertig. Mis je totaal niet."

Nog voor ik de kaartjes verstuurd had, vond ik in het stapeltje post uit Nederland, dat we net bij het postkantoor hadden opgehaald, naast een kaart van mijn ouders ook een brief, van Natasja. Er stond onder meer in: "Je bent waarschijnlijk, nee ongetwijfeld, al poepiebruin. Geen kunst aan in een land waar de temperatuur overdag niet onder de dertig graden daalt. Denk overigens maar niet dat ik je mis of zo. Kus, Natasja."

Het was voor het eerst dat ik zover weg was bij Natasja. Toen we nog thuis woonden, waren we altijd samen met onze ouders op vakantie geweest en met het pleeggezin was ik niet verder gekomen dan Limburg. Nu bleek dat we zelfs op deze afstand over een soort telepathisch contact beschikten waar we zelf verbaasd van stonden. In de vier weken die ik met Kees in Frankrijk doorbracht, schreven we elkaar zes brieven elk, die, hoewel ze elkaar bijna altijd kruisten, vrijwel allemaal dezelfde inhoud bevatten. Soms gaven we zelfs antwoord op vragen die nog niet eens gesteld waren.

Maar ook uiterlijk leken Natasja en ik op elkaar. Vroeger werd ons vaak gevraagd of we soms tweeling waren. Terwijl we toch twee jaar schelen. Toen we op een dag verschillende antwoorden hadden gegeven, had Natasja opgemerkt: "Tja, gekke vragen, gekke antwoorden." Ze was toen vier jaar oud, ik zes. Tegenwoordig, sinds Natasja haar haren rood verfde en ik die van mij blondeerde, vroeg men alleen nog wie van ons beiden de oudste was. Excusez-moi??

Tijdens deze vakantie in Frankrijk hadden Kees en ik regelmatig onenigheid. Niet dat het opviel, want we waren met een stel meegereisd dat ons totaal overtrof. Hoe konden die al zo lang samen zijn? Maar ik keek wel uit om het ze te vragen, ze waren ouder dan wij en stinkend rijk. Dat moest wel toch, als ze zich zo'n auto konden veroorloven en we niet eens hoefden te betalen voor de benzine. "We gaan toch wel," zei Marit. "Gezellig juist als we jullie meenemen", zei Mark.

Ik ontdekte op die camping dat Kees erg onlogisch kon handelen en denken. En: hij kon niet tegen zijn verlies! Elke avond werd er gekaart en gedronken tot diep in de nacht. Als team legden we het meestal af tegen onze tegenstanders en Kees bleef revanche vragen. Mijn aandeel in het spel was geen succes. Maar hij gaf niet snel op. De daarop volgende ochtenden bleef Kees in bed tot hij eruit dreef van het zweet en klaagde vervolgens dat hij zich zo vreselijk beroerd voelde. 's Avonds begon het van voren af aan. Ik stelde voor dat hij eens wat minder zou drinken, zodat hij niet elke ochtend zo'n ondragelijke kater had. Maar dat zinde Kees niets. Hij had vakantie en dus kon hij drinken zoveel hij wilde. Ik kon hem geen ongelijk geven, maar vroeg me hardop af of hij niet meer aan zijn vakantie zou hebben als hij zich lichamelijk beter voelde. Kees vond dat ik niet zo'n onzin uit moest kramen. Ik vond